

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

PREUS DE VENTA

25 exemplars. Una pesseta
Cada número. 2 quartos
Surte a llum ab tota regularitat a lo menys una vegada
cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6

BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Tot Espanya, portat a domicili. . . 8 rals trimestre
Països de la Unió Postal. 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanin
las circumstancies

UNA PROFESSÓ AL CLOT

Succeeix moltes vegades que bona colla de gent que se anomenan liberals no mes ho son de boquilla, puig que tan capassos son de renegar del clero, los carcundas y la cort celestial, com de agafar un atxa y anarsen a la professó per lliur la roba nova y posarse aygua de colonia per demunt.

Aixís va posarse de relleu a Sant Martí, barriada del Clot, en la professó del diumenje passat, que, no sabem si tal volta per contrarestar la carcunda del Pi de Barcelona, van anarhi una colla de lliberals ab aixamples, fent companyia als ensotanats, beyatas, reparadoras, sagristans y demés cucas cerosas.

La professó fou de las que se 'n diu *Hukida*. Un remat de banderas y banderres, una colla de *pendons* mascles y femelles, las cofradías ab las sevas sarrias y morralets, los sagristans ab las motxillas plenas d'encens, y 'ls capellans ab aquelles frescotas veus d'escura-pous, ja 's bastavan ben be per proporcionar la aulfais ó 'l pinso a l' ánima.

Pero anyadiuhi a tant *be de Deu* una mala capa de barnís de liberal tanoca, y la magnificencia y majestat de la manifestació llanera passarà del clatell de casi tots los mossos de la Esquadra haguts y per haber.

Després de las ratas de sgristia del devant, gegants y nanos, l' áliga y altres animals, seguian los noys y noyaes de alguns dels colegis de la població, que ja se

sab van molt trempats a fals actes propis de criaturas y de llepar carrometos.

Després seguian una colla de socios de *El Fomento*, societat que 's diu qu' es avansada, demócrata y que sé jo quantas cosas mes. També anavan barrejats entre los professionayres una bona part del *Casino Martinense*, alguns dels qual se diuhen demócratas, federals, y fins ateos, si creuhen alguna vegada que aixó fa sabí.

L' Ajuntament en incorporació, los empleats del municipi rabiant de gust, los bomberos desitjant que 's calés foch encara que fos a la casa del vehí per tenir lo gust de deixar la cerimonia per corre a apagarlo, los *bataranos* (no dels de tísich) y un cabàs d' homes disfressats ab faldilles negres, feyan també de companys als *lliberals* de pega professionayres.

Quatre soldats y un cabo que tenian caballs obrian la marxa y donavan pe 'l detrás de la custodia la guardia un pico petit, ó sia un piquet, de tropa de pen.

Vuyt ó nou bandes ó xarangas donavan fè de que la professó era cosa de molta música, y contan que á mes de quatre acompañantas ja 'ls ballavan las camas, y de bona gana haurian deixat lo ciri de cera per agafarse a un altre puesto.

En tí, mentres a Barcelona tenen de acudir al lastre mestís per lliur las manifestacions de cera, al Clot tenen de buscar als liberals per fer de lastre carcunda, y son allí tan sabatassas, que per la satisfacció de anar pe 'l carrer ensenyant lo cap rissat y 'l pantalon de las festas, se prestan d' alló mes be a las motxigangas que preparan sos enemics.

Ais tanocas que ab ínfulas de liberal se ne van a profomorar, no hi ha mes remey qu' estendrels lo diploma de *Talós de primera clase*, per si 'ls pot servir de algo quan se morin per veure si en Peret los obra los forrellats del cel.

GIMNÁSTICH

AQUELL REFRAN

Méret Anton.
Que 'l que queda ja 's rompo.

Iv' una forta pulmonia
F' Andreu mort ab desconol,
perque al mon deixava sol
a un fill petit que tenia
Mes, quan el no sigró mort,
amparat per bona gent
fos son fill, anant creixent
y treballant ab prout sort.
F'oguent menjar be y lliur,
si proua qu' es orfe ara
ni per l' ánima del pare
cap missa f' ingrat la dir.
¿Ves qui al mori 's desespera
pel que deixa en aquest mon,
si 'l que queda ja 's compon,
puig que torni 'l mort no espera?

Deya morintse un manobre
segons lo dir de la gent,
que moria ab sentiment
al deixá a sa molter pobre.
Vuida sa molter, piava:
pero al cap d' un any y un dia
que 'l manobre no existia,
ab un' altre ja 's casava.
Y ab aquest que 's 'ls casat,
menja, lalla, canta y riu
y pariant del primer, diu:
—¿Que Deu f' hagi perdonat!—
¿Ves qui al mori s' amolina
ab la ma picantse al front,
si 'l que queda ja 's compon
y d' un modo ó altre dina?

Dienen que l' senyor Climent morí rích essent fadrí, sabentú greu lo morí sense haver fet testament. Pero molt promptly 'ls nebotes com á mes proxíms parints, del difunt diners y teps se partian entre tots.

Alegres y ab pasta iguals, per l' oncle reñaban molt, y portant per l' oncle dol se li gastavan los rals.

«Ves qui passa més de exp ni qui morint's e confon, si 'l queda ja 's compon puig tothom compoubrers sab?

A. ROSSELL.

VERBENA, SARAU Y AMOR

ANTHLET D' ESTU

I

- ¡Ay! gracias á Deu que ja he acabat aqueix dimontri de vestit.
- Si, donchs arréglat que ja son dos quarts d' onze y en Quimet ja deu estar impacient.
- Que tingui paciéncia.
- ¡Ay! noya, aixó es lo que tenen menos los homes.
- Dunchs ja vull que 'l qu' ha d' esser lo meu, ne tingui de sobra.
- Ja has posat l' ou en lo got d' aigua?
- Si, dema veurém lo que resulta.
- Ja estás llosta?
- Si.
- Dunchs aném.

Al dir aixó, la Lola, que 's la que dona la senyal de marxa, y la Layeta, obren la porta del pis y després de baixar la frigidora de cent tres esglabons, respiran l' aire humit del carré y se dirigeixen vers la Rambla, ab aqueix pas tan menudet y salerit, propi de nostras modistetas.

II

La Layeta y la Lola, son dos jovenetas bonicoysas com un ram de flos; de atrevits ulls negres y boqueta com un puyó de petita, y suposo que dalea com la mel, y dich suposo perque per mes greu que 'm sapiga no he tingut ocasió de fer la prova. Las dos noyas quedaren llostan ab poca diferencia de temps una de l' altre, y com ja 's concienca de desde sa infancia, buscaren en sa mutua amistad y companyia un consol á sa trista orfandad.

Lo treball constant en lo ram de modista, 's hi permet viure pobre, pero honradament, y fins divertirse de tant en tant, lo qu' es molt just, puig ningú 's mereix mes un hora d' estorxo, que aquell que treballa sense parar per guanyar lo pa de cada dia.

Per fi, després de voltejar una madeixa de carreterets y carretons, nostras amigas se trovan á la Rambla de Canaletas, que de pura animació está que bull com una olla de ouls.

Salut es que 'l pobre estalá, quan se tracta de festas, es animat nom ell sol, aixis es que no es estrany que en la nit en que celobra la tradicional verbena, se vegin per tot arreu en la ciutat comptal, mostras de general alegría y rebombori.

La plassa de Catalunya está de gom á gom. Una compacta columna de gent de totas las classes de la democrática societat barcelonina, s' estén desde la Rambla al passetj de Gracia, entre dos filas de venedors de cocas, rosquillas, fruitas, refrescos, diaris, misios, etc., que s'ronan lo cel ab sos crits.

- A la bona coca, á la coca encusada.
- Qui vol beure.
- El Imperial, El Liberal, El Globo.
- A la bona rosquilla, s'ehren.
- Libreta y mistos.

Nostras amigas passen tan depressa com poden pe l' mitj de l' apinyada corrupt, y per fi 's trovan en lo passetj de Gracia.

Aixis que arriuan devant de l' Tivolí, lo cor se 's aixampla al veure l' Prado Catalan tot enllumenat ab gotetes de colors á la veneciana.

- Ja están tocant, diu la Lola.
- Es un vals.
- Deu esser lo primer.
- En Quimet deu estar impacient esperant á la porta.

- ¡Bla! no t' apuris que ja hi som.

Al bell punt qu' arriuan á la porta del Prado, s' adelantá á pérrerlas un jovenet molt aixerit, que després de saludarlas se queda al costat de la Layeta, entrant tot seguit los tres junts al espaiós saló de ball.

Una infinitat de parellas, están donant giravolts al compés de un vals d' aquella tan recargolats que sap tocar la banda d' Artillería.

III

En Quimet (que tal es lo jove acompanyant) y las dos noyas prenen asiento en una de las filas de cadiras que hi ha al voltant de l' saló.

Apenas s' han acobat de seure, quan se 's acostá un altre jove molt empolmat que liubix un clavell vermell en lo trauc de l' americana. Lo jove fa un saludo general y s' acasta al costat de la Lola.

- ¿Vosté també per aquí?—li diu aqueixa.

- ¿Cóm podia deixar de vindre sapigant que hi trobaria á vosté?

- ¿Tant s' interessa per mi?
- Mes de l' que vosté 's pot credre.
- No 'm fassa riure.
- Va de serio.

Entre 'ls dos cambiant una mirada d' aquella que cremas, y sequeixen ab veu baixa la conversació. Mentres tant, en Quimet y la Layeta sostenen per sa part un dialéch ben diferent.

- Ves quinas horas 's venir,—diu en Quimet,—jo que desde las nou vos esperava en lo passetj.

- No se què diete, ni podia venir sense acabar un vestit que tinch de tornar demá á primera hora.
- Si, la feyna paga la festa.
- Si no ho vols creure, tu mateix.
- Si sentissis mes interés per mi, no haurias fet falta á l' hora.

- Sembla que vents disposat á tindre questions.
- Si tu no las busques...
- Mes val que calli.

Y en efecte callian un y altre, quedantse ab cada morret de pan.

IV

Ab aixó, 'ls músichs que habian acabat lo vals y ja han pres prou alé per bufar de nou, comensan una de aqueilas habaneras que de tot tonen menus de la Habana, pero que ab tot y aixó son agradables y dolças com un caramelo de profum.

- Aném á ballar aqueixa, americana,—diu en Quimet.

- Com vulguis.

Los dos jovenets s' agafan del braç y van á ballar, sense cuydarse de sos companys que fan lo mateix.

Als primers compassos, tan l' un com l' altre conservan la cara de tresous, pero d' après, com si lo calor del ball convertís en cenidra lo passat mal humor, sos fronts recobren la tranquila serenitat de l' cel de primavera, y ab una tendre y cariñosa mirada, se fan unas paus molt mes satisfactorias que las de Cuba.

En quant á la Lola, no se diré mes que, abandonada dolçament en braços de son novell galan, escolta embadalida com aqueix l' hi pinta la lluna en un cove.

V

Per fi acaba la primera part del ball després de una edició d' amor, de galanteria, de empenyas y trepitjadas, y la major part de la jovenalla, busca mitja hora de tranquilitat y refrigeri en las taules del café. L' aspecte que aqueix presenta, ab lo estrelat cel per sobre, una capa de menudeta arena per catifa y enllumenat per arcadas y estrelles de gotets de diferents colors, que recordan las festas venecianes, es molt deliciós y apropiat á l' estació.

En Quimet y la Layeta s' han asentat devant de una taula de mármol ab peu de ferro. Al devant d' ells, se hi ha un altre ocupada per una colla de tranquils, de aquells que quan van á un ball d' any, hi apunyan algun barret de copa, ó donan empenyas als balladors, ó en lo café beuen un bót de cervessa ó una tassa de xocolata sobre el dibinat pantalón d' un company, y altres mil tonterias per l' estil, diuen que fan broma y que s' divertien molt.

Per deventurada casualitat, entre aqueixos tarambanes n' hi ha un que temps en darrera feya l' es á la Layeta, sens que hi digués del tot indiferent. Per xó quan aquesta repara ab ell y se trova involuntariament ab sa mirada, no pot dissimular la impressió que experimenta, y sas gaitas se tornan rojas com una rosella.

En Quimet que la observa li pregunta:

- ¿Qui es aquell que 't mira ab tal descoro?

- Un conegut.

- ¡Ah! vamos,—diu mitj amoscat en Quimet,—algún amicó.

- Vaja, ja hi som.

Efectivament, sas caras ja tornan á estar enterbolidas.

- ¿Qué vols pendre?—pregunta en Quimet.

- Lo que vulguis.
- ¿Pendrem un bifeck?
- Basso.
- Mooo.
- Voy, señores.
- Dos bifeckas, pa y vi.
- Va ensaguia.

Lo jove de la mirada no 's treu la vista de sobre. En Quimet ja n' está fins al coll. Pero arx ja es mes que mirar, puig sembla que també fan brometa á costas de los dos promesos.

Ab aixó ve 'l mosso portant lo demanet. Los dos comensan á menjar ab silénci. En Quimet no pot dissimular son zelós enoj.

A la primera riallada aqueix sent lo nom de sa promesa en boca de l' imprudent vehi, y ja no poguent aguantar mes, s' alza com mogut per un ressort eléctrich, y encarantse ab ell li diu ab veu de troc:

- Espero, senyor tranquil, que 'm digui que 's lo que se li ofereix de la Layeta, y jo li donaré.

Lo interpelat se queda de prompte mitj confús, hasta que tot fentse lo descortés y excitant en una estúpida riallada, diu als seus companys:

- ¡Ay! ¡ay! ¿que té aquest home?
- Lo que tinch, es una botella per tapar aqueixa boca descorada.

Y dit y fet agafa la botella de vi de la taula y la tira ab furia al cap de l' contricoll, fentho ab tan bon acert, que aqueix dona un crit y se posa la ma á la boca retirantla tota ensangrentada y ab un joch de dents que bastarian per fer una dentadura.

Enseguida s' armá un gran rebombori: la Layeta tota espantada procura calmar á ne 'n Quimet. Lo fort está tot compungit ab lo mocador á la boca per estroncar la sauch. Los amichs volen pendre la revenja, pero ho impedeixen alguns companys d' en Quimet qu' han acudí en sa ajuda. La Lola y son promes també han corregut á juntarse ab ells.

Los mossos reclaman l' import de l' averia.

- Tot se paga,—cria en Quimet.

- Aixó es un atropell,—cria un dels tranquils,—aviu un municipal.

- Aquí no s' avisa dingú,—diu lo promés de la Lola.
- Aixó no es mes que una petita qüestió, y qui las busca las trova.
- Aném Quimet, anémsem,—diu la Layeta.
- Si, anémsem,—afegeix la Lola.
- Si 's veurém,—diu un company del nafrat.

Quan vulguis,—respon en Quimet.

Per fi á prechs de las donas, los dos joves surten del hall. Un cop al carrer cada hù dona l' bras á la seva y fan camí á casa d' ells.

- Tó tens la culpa de tot,—diu en Quimet.

- ¿Já ¿per que?

- Si no l' haguéssis mirat, no haurias donat ocasió á lo qu' ha succut.

- Ay, ay, que no 's pot mirar á la gent? Ademés pots creure que si l' he mirat, ha sigut involuntariament.

- Si, involuntariament...
- Avuy tens moltas gams de moue greua.
- Aixó és.

- Si 's pesa l' teu compromís, acaba d' una vegada.

- A nù no 'm pesa, pero ja que ho vols, acabém.

- ¿Que jo ho vull!—diu quasi plorant la Layeta.

- Si y are ja ho tens.

Ab aixó arriuan á casa.

- Adéu,—diu en Quimet ab sequetat.
- Adéu: g'indrás demá,—diu ab veu compungida ella.

En Quimet no respon; dona la bona nit als altres y se 'n va també.

Lo galan de la Lola se despedeix.

Las noyas pujan á son paradís, y al poch rato ja están durmant ó pensant en sas caborias.

Al sigüent dia la Lola se lleva molt contenta, y tot seguit va á mirar lo got que lo dia avans habian preparat, se fixa en la especie de trenyina que fa la clara de l' ou, y diu á la Layeta, que tota mustia audeix á saber l' oracle de la verbena.

- ¡Ay, mira un larro, aqueix m' ha portet lo xicof.

- Y en cambi se n' ha emportat lo meu,—diu mitj plorosa la Layeta.

- No t' apuris, dona, que aixis com se l' ha emportat te l' tornarà.

No s' enganjava la Lola; aqueixa mateixa tarde lo barco de clara d' ou li tornara en Quimet, tot manet y destitit de fer las paus.

Los promesos son mariners del barco de l' amor, y aqueix es tan capritós que sens necessitat d' esser Sant Joan, tan aviat los porta com se 's entorna.

PRAX CASARIN CARRANOTAS

Lo Tribunal Suprém de Guerra, desestimant lo fallo del consell de Guerra de Girona, ha condemnat a mort á un comandant y un capitá dels que abandonaren á Santa Coloma de Farnés.

Aquesta noticia ha causat tal impressió per tot Espanya, que no serém nosaltres qui la expliqui, puig no 'ns trobem pas ab ganas de pagar las culpas de la lley de imprenta.

Sols farém constar que per tot arreu ha sigut unánim lo crit de indult, y que segons sembla no hi ha mes espanyols que un parell de ministres que no trobin mes que just semblant acte.

La premsa de Barcelona també s' ha reunit y ha acordat intercedir pe 'l citat indult, y encara que nosaltres no habém sigut invitats habenthi altres periódichs setmanals, y de lo qual ne ignorém la causa, nos adherim de tot cor á la petició, y fins forem capassos, si de aixó dependís lo indult citat, que 'ls diré, fins de anar á casa 'l bisbe, com feu la comissió de la premsa barcelonina.

Lo lastre carca dels conservadors no estranyariam que costés la vida als liberals de Girona, sentenciats per haber fet molt menos qu' en Serrano á Alcolea y qu' en Martínez Campos á Sagunto.

Si 's portés á cap lo sacrifici de aquestes víctimas liberals, no tindriam vergonya los espanyols si

(Aquesta ratlla l' ha empastellat lo caixista, y 'l maquinista, qu' es un xicot que nos vol bé, l' ha tirada cul per amunt y cap per avall).

Se diu que ha aparegut lo cólera á Tolon, ciutat marítima de Fransa en lo Mediterráneu.

Ab las condicions sanitarias de Barcelona y sobretot ab lo gran interés que las autoritats se miran tot lo que pot fastidiarnos, no fora difícil que aquest istiu ballassin lo ball de can Pistrans.

Afortunadament contan que 'l cólera de Tolon es esporádich, que vol dir que es de localitat y no aquell que ve de Assia y se escampa ab tanta rapidés y facilitat.

En fi, per ara no hi ha qu' espantarse, que lo que succeeixi ja ho sentirem á dir.

Visitant lo president de la República de San Salvador lo Senat de Madrid, y trobantse ab la Constitució del 69 que jurá D. Amadeu y sabent que ara ja no era la que regia, va dir:

—Vostés fan com nosaltres, que tenen duas constitucions noves cada setmana.

—Ab la sola diferencia, contan que un altre contestá, que vostés al mudar de constitució mudau de homes, y aquí hi ha home que governa sempre, fentse partidá

ri de tantas quantas constitucions s' han anat fent y pugan ferse.

Llavors lo president se convencé de que polítichs com á Espanya no se 'n troban en lloch mes.

¡Volen fer lo favor de dirme si 's te de morir algú que siga alguna cosa, per quant se fa corre molt la bola de grans aconteixements á Xauxa avans de acabar l' any!

Vaja, lectors, no sigan tafaners, que á mi 'm podria costar car.

En un discurs fet á las Corts pe 'l ministre de Foment, ha dit als republicans cobarts, traydors y criminals.

Aixó sí que fa... carli insultar á las oposicions desde 'l poder.

Lo senyor Pidal deu recordarse de quan era ministre d' en Carlos del As.

La societat de Reus *Centro de Amigos*, está ultimant la convocatoria de un certámen-protesta, ab motiu d' aquella jugada propia de gent de la classe mitja, comesa pel jurat del certámen del *Centro de Lectura* y de la qual ja 'n donguerem compte á nostres lectors.

La setmana entrant se publicarà lo cartellé é interinament ja podém anunciar que lo jurat especial del contra-certámen lo compondrán: (exceptuant *El Obrero*, que no accepta 'l cárrech per fútils pretextos), un redactor de cada hu dels periódichs obrers de Catalunya ó sian *Los Desheredados de Sabadell*, *La Federacion Igualdina* y *LA TRAMONTANA*. Per sa part lo *Centro de Amigos* ha nomenat á dos altres individuos pera formar part del jurat.

Endavant!! Y ¡guerra! als que pretenen la diferencia de classes.

L' obrer es igual en tot al tipo mes encopetat del univers. Si alguna diferencia hi ha no es ni física ni moral: es la dels quartos, per falta de los quals veu tancadas las portas de Universitats é Instituts.

Donchs japa! á veure si 's posa en evidencia que 'l jurat del *Centro de Lectura* obrá mogut per esperit de classe desdenyant un tema que debia sentarli malament y rebutjant las composicions presentadas sospitant que 'ls seus autors fossin tal vegada socialistas y demagogos.

Lo rey de Portugal ha fet caballero de la Concepció al nostre actual ministre de Marina.

¡Y qué concebirá aquest bon senyor! ¡Algun barco de sucre!

Ha desaparegut de la premsa *El Chorraler* de Valencia á causa de las caricias que ab multas y denuncias l' han distingit los conservadors.

Al desapareixe tan valent periódich, promet tornarli tan aviat com puga, per defensar los interessos del obrer, á qui tenia consagrat tot son estors.

Sentim sa desaparició y li desitjém que se pugan prompte cumplir sos desitjos.

Lo metje Robert ha sortit de Barcelona cap á Madrid á visitar un malalt que paga molt y no li costa res.

En Robert es especialista per la tísiss.

Se diu que s' está tornant tísich un mocós ab mes infútils que un rep, que tot se ho tirava... á la esquena, y ara 's torna gepich.

Ab aquest motiu los que li pagan la dispesa se preparan á celebrar ab un tiberi la seva mort, que per ara 's porta molt callada.

La festa de la mort del Carnestoltes vinent, sembla que s' efectuará dintre aquest any.

¡No ho entenen! Donchs be prou que m' explico.

Lo senyor Pidal ha dit en lo Congrós que 'ls republicans debian deixarse de legalitats ni Corts ni discussions y acudir francament al camp de batalla y á las barricadas.

¡Bravo, titella! Será veritat que 'ls extrems se tocan! Perque casi casi 'm sembla que 'l ministre ex-carca te ragó. ¡Com se n' alegrará en Ruiz Zorrilla!

Fa pochos dias deya 'l general Serrano en lo Senat que 'ls progressos venen per actes de forsa de la opinió pública, y 'ls conservadors callavan, donantli la rahó. Avuy los conservadors volen fusellar un capitá y un comandant perque sembla que provocavan progressos de aquella manera.

Tréguintae conseqüencias.

Dintre pochos dias los conservadors presentarán lo Códich penal reformat en materia de imprenta.

Aviat las lleys de imprenta 'ns sortiran á deu per setmana.

Y com sempre hi guanyém los periodistas... en facilitats de anar á presiri, ja veurán com també ne sortiran ab las mans al cap de la nova reforma.

Fa tres setmanas que, per sobras de original d' actualitat, habém tingut de retirar nostra última contestació á *El Obrero* respecte á la polémica que venim sostenint.

Per poch que 'ns siga possible, mirarem d' encabirli la setmana entrant.

Llegeixo en *El Defensor* de Granada:

«El desventurado Francisco Miranda, padre de los reos ajusticiados en el Salar, por el asesinato de que fué víctima D. Antonio Enciso, está siendo objeto de las mayores crueldades, porque se le quiere echar de Granada á viva fuerza y se le encierra en la cárcel sin motivo de ninguna clase.»

Després de llegida aquesta notícia, me agradaria molt saber del cert ahont comensava i ahont acaba la cafreria.

Me sembla que al centro hi trobaríem algunes oficinas de Granada.

¡FATALITATI!

Abstret sempre en mas ideas juvenils, pro gens festivas, vull fer obras exclusivas de tot goig molt temps ja fa y, sens' volerho, s' fan reas un cop fetas del mes d'abril, puig de totes, en resámen, hi fi cap al goig se 'n va.

Tracta d' amor una d' ellas, verda-gracia, y si comensa expressant la passió inmensa que 'n té, des, tant abstat, entremitj de frases bellas que pinta al paper la ploma, sembla ab certs termes de broma que passió falsa ha sigut.

Si assumptos sérios explota certa idea no menuda, de plans plena y concensada de realitzarlos després, s' explana ab ánimo tota dins ma imaginació ardenta y, refredada, presenta assumptos frívols no mes.

Trech una idea concisa, por exemple, dedicada a noya indeterminada treynti 's drapels al sol... y tant si es, com no es, precisa, pareixent d' alusions plena, se 'n ressent qualsevol nena ó una nena qualsevol.

Si una altra idea s' proposa publicant ab moda honrosa ma situació perillosa en lo terreno dels vals, no sé si es que no 'n trassa la idea ó jo mal m' explico, porque sempre rebó 'l meica de que 'n tinch molta... y es ben fals.

Y ab idea que justicia per mi y pels altres reclama y d' un modo clar s' exclama per inspirar compassió, sens' exclamarne ab malicia, de tal idea 'n faig reo... y, per fi, 'm costa l' empleo per premi ó retribució.

PAPET DEL CARREU

Habém rebut una llarguíssima carta de Olot, que per sa extensió no podém insertar, en la qual se 'ns donan molt profitosos detalls de las manyas que 'ls ensotnats de aquella població posan en joch pera forse seva la vila.

Veyent que ab los homes ja casi no hi poden res, puig després de uns quants carlinots, ja ningú mes ne fa cas, han procurat agafarse ben fort ab las donas pera llensarhi ellis la llavor y cul-tibarlas per son servey.

En primer lloch se dirigeixen á las pobilas de casas ricas (¡lo de sempre!) y procuran ferlas entrar en un convent de

monjas per instruirse. Un cop á la gabia las educan a la alta escola católica, sentlos veure que tots los homes son uns animals salvatjes... menos los reverents.

Després á copia de rosaris, professons, trisagis, missas, officis, pelegrinacions y lletanias las voltan de cera per tot arreu, y no saben fer res mes que confessarse ni pensan en altre cosa qu' en Deu y 'l capellá.

De aquest modo se fan donas, y si algun jove se 'ls hi acostá demanan consells al confessor. Com que ja son á Olot, lo confessor fa molts cops com l' apotecari, que preu per preu se feu ell las medicinas... y no ho vulgan saber las hidropesias periódicas y altres trampas que 's fican per entremitj de las tan piadosas feligresas.

En alguns casos no falta algun jovenot del club carcunda (obrers católics) que, també per consell del confessor, se casa ab alguna guapeta feligresa que te casi sempre la pega de clavarli algun setmesó (aixó quan hi arriba) pe 'ls bigotits. Desseguit se 'l bateja molt cristianament, se li posa 'l nom de un capellá de confiança... y aném per un altre.

Va de quiento. Un escolapio Fidel-íssim per la devoció á la verge Carme, tenia una deixebla que Deu n' hi doret, la qual educá ab tot lo svnt temor de Deu y 'l carinyo al pare reverent.

La intimitat entre mestre y deixebla va arribar al cap-de-munt; ella tot era confessarse, ell tot era posarli dolzas penitencias.

Per fi ra tenirse de buscar un marit á la noya.

Un carcamal sabatassas va prestarse al sacrifici; pero poch avans de consumarse va olorar la capsa del rapé á la promesa, y prenent un polvo, va menjarse la partida, y tocá retirada.

Llavors lo reverent escolapio (que per certs escándols en que habian intervingut varios marits ofesos ja habia sigut traslladat per l' autoritat eclesiástica) agatá 'l negoci pe 'l seu compte, y encarrantse ab l' escamat promés, lo feu confessar fins per las butxacas, no parant fins que lográ altre cop endossarli la deixebla.

De pet va disposarse la casaca, y un dematinet, avans de obrirse la iglesia, y després de passar la novia unas dos ó tres horas ab l' escolapio, sens dubte per fer alguna confessió molt fonda, lo pare reverent va benehirlos y 'ls deixá fets marit y molla.

D' ensá del matrimoni lo marit está molt pensatin de veure com li creix lo cap á mida que creix lo bulto del fruyt de la benedició del reverent.

Ella en cambi está molt contenta, puig diu que ademés del apoye del marit may li faltarán los bons consells del escolapio y lo que d' ell li fassi falta.

Tot Olot diuhen que va ple de tal misteri, que pot ser deixi un xich enderrera al de la encarnació.

Tapém, piadosos lectors, tapém, que la farúm de tan religiosas escenas podrian desbaratarnos lo ventrell.

Lo rector de Benavent (Lleyda) ha deixat en sech al seu remat y es de vourer lo desconsol de las abandonadas ovelas al veure sens sense pastor.

Pero lo bisbe, que 's molt previsor, hi ha enviat un altre aprenent de Papa á fi de que no 's malmoti la cullita de la llana.

Segons mes datos lo tal rector ha fugit altres vegadas.

Y molts aseguran que no hi es tot.

Tal volta alguna ovelleta li feu perdre la xaveta.
O 'l castiga ab son furor Deu, lo Seu Amo y Senyor.

..

¡Qué va passar á la Barceloneta ab l' enterro de un mariner que, á pesar de ser ell lliure pensador, va ser enterrat iglesiasca-ment!

¡Es veritat que dintre 'l cementiri lo senyor Absoltas va prohibir que 's fes cap discurs, per ningú de uns quatrecent obrers que l' acompanyavan, porque aquestos se li giraren d' esquena quan ell resava 'l gori-gori!

¡Es veritat que 'ls obrers no van fer cap cas del senyor Dominustecum y va haberhi discurs!

¡Es veritat que l' Oratefrates aná á buscar un Gutierrez y un enterramorts per disoldre als herejes!

¡Es veritat que jo de tot aixó me n' alegro! Sí, senyor.

..

La professó del Pi de aquest any va ser una manifestació carcunda, y com en tals funciones no poden faltarhi pinyas, en lo carrer del Call, per la Rambla y en algunas guerrillas y retaguardias, van ploure bolets y castanyas que probavan la pega dels partidaris del rey del As.

Se sospita que si 's repetís aviat la funció plourian varas de freixa.

¡Qui pugués veure tal miracle!

XARADAS

Jo tres au porque lo total Ambrós may está au das quan va pe 'l carré.

Ll. Milla

Primo-dos Pasqual totas tres passas de lo teu total.

E. Sala

TRENCA-CLOSCAS

ES A CAN MALLA

Combinar aquestas lletras de modo que formin lo nom de una sarruela catalana.

Sin Byros

SOLUCIONS

Á LAS GABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA: — Vi-la-do-va.

GERONÍMICH: — Per casu á las iglesias.